

Kapellanens Blik mørknedes.

„Saa har Deres Fader formodentlig ogsaa talt om . . . om min Moders Endeligt?“

„Ja.“

Der var stegen en dyb Rødme op i Kapellanens Kinder. Efter et Øjebliks Tavshed sagde han — dæmpet men med lidenskabelig bevæget Stemme:

„Min stakkels Moder var et Offer for sin Tid, for sin Slægt, for det Samfund, som ogsaa De og jeg tilhører, og som fra Fødslen lægger en Spændetroje om os allesammen for langsomt at tage Livet af dem, der mangler enten Mod eller Kraft til at sprænge den.“

Hun saae noget overrasket op paa ham og sagde:

„Ja, hvorledes mener De egentlig —?“

„Aa, jeg mener, at naar vi vil være rigtig ærlige, bliver vi vist nødt til at indrømme, at vi alle gaar og slæber paa en mer eller mindre tung Byrde af Livstræthed, Livslede, Ensomhedsfølelse eller hvad vi nu vil kalde denne Nutidssygdom, der er vor Overkulturs bitre Frugt. Der er dem, der har Sjælskraft nok til at bære denne Byrde uden helt at forkrøbles; men det er derfor ikke altid netop de ringeste, hvis Hjerte brister under den. De skal se, vi segner maaske tilsidst allesammen i Kampen . . . især vi stakkels Menneskekarrikaturer, der er avlede i de store Byers Feber, født imellem Dampskorstene, Telegraftraade, Jærnbaner og Sporvogne . . . hvor mange Generationer tror De, vi holder ud til endnu? — — — Og det er jo netop det, der er det fortvivlede!“ vedblev han med en pludselig Overgang i Stemmen, idet han med Magt kastedes tilbage i gamle, nagende Tanker. „Kan De dog ikke forstaa, Frøken, hvor ganske bagvendt det er, at jeg har faaet det Kald at lære andre at leve og dø — jeg, som netop selv trænger til at lære at leve Livet retteligt — og netop af dem, jeg er sat til at være Lærer for? Eller er det da ikke sandt, at vi alle af Hjertet bør misunde den fattige Husmand, der glad og uden Klage